

GYŐRI LAPOK.

Társadalmi, közművelődési és ismeretterjesztő közlöny.

Megjelenik hetenként kétszer u. m. szerdán és szombaton.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:	SZERKESZTŐSÉGI IRODA:	HIRDETÉSEK DÍJA:
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve: Egész évre . . . 6 frt — kr. Negyedévre . . . 1 frt 50 kr. Félévre . . . 3 „ — „ Egy hónapra . . . 60 „ Egyes szám ára 8 kr.	apáczka-utca 22. sz. A lap szellemi részét illető küldemények egyenesen a szerkesztő nevére és lakására címzendők. Kéziratok nem adatnak vissza.	Egész oldal . 16 frt — kr. Nyolczad old. 2 frt — kr. Fél oldal . . 8 „ — „ Tizenhatod old. 1 „ — „ Negyed old. . 4 „ — „ Hirdetés bélyegdíja 30 „ Többszöri hirdetésnél tetemes árengedmény. A Nyilt tér soronként 15 kr-ával számítatik.

1849. augusztus 13.

A mai kor nemzedékének talán már eszébe sem jut, hogy micsoda év és nap az, a melyet mai vezérczikkünk homlokára oda irtunk. Gyász nap ez. A magyar szabadság, a magyar dicsőség fényesillaga e napon indult hanyatlásnak. E napon vetett véglobbot ama fálya, melynek fényözönében a magyar vitézséget, a dicső honvédsereget, az ifju magyar hősök nagyszerű fegyvertényeit, fájdalom, kevés ideig, a világ, újra bámulhatá. Görgey e napon tette le, ezelőtt 30 évvel, Világosnál a fegyvert.

Az egykori dicső hadseregek már csak romjai érkezhettek Világos alá. Nagy Sándor hadtestének nagy része, majd két ezer ember, Debreczen alatt vérzett el, a többi rész éhség, uti sarcok s fáradalmakban mállott szét. — Augusztus 13-ikán 1849-ben szép ragyogó nap volt; mint gyenge kis fiu ott valék én is a nagy hősök között, a mi zászlóaljunk, a 17-ik zászlóalj egy hitvány viz partján állt; nyugotról a nap sugarai oly kísértetiesen ragyogtak a gulába rakott fegyvereken; kelet felől a büszke hegyoromról Világos vára nézett ránk mogorva szemekkel, vádlólag, hogy az a dicső hadsereg ott áll, ott vesztegel tétlenül, azon a ponton, hogy letegye dicsőtelenül a dicsőséggel hordozott fegyvereket, melyeknek csapásait rettegte és félte még csak nem régen is az ellen; melyek vissza varázslák egy rövid időre a Hunyadiak dicső korát, s újra tiszteltté tették a világ előtt a bemázolt magyar nevet.

Jer, nyájas olvasó, foglalozzuk egy pár percig ama nagy napok eseményeivel és habámultuk a magyar dicsőség napját az ő délponti fényes ragyogásában, nézzük meg lenyugvásában is, nézzük meg a magyar dicsőség napjának Világos alatt elhaló sugarait; nézzük meg a bomló tábornok, melyet nem ellenség vert meg, melynek vézna tagjain most is a dicsőség palástja leng, melyet igazán csak a végzet karja sujtott úgy le, hadvezérének kislelkütsége juttatott oda, hogy most minden feltétel nélkül tegye le a fegyvert. Letegye minden jobbkilátás reménye nélkül; letegye a vérről szerzett s ezred év viharai közt is hiven megvédett szent haza alkotmányának minden biztosítása nélkül; letegye, mint hitvány rablóbanda, hogy még azt se mondhasa az orosz hadvezérnek: „Nem gondolunk semmivel, vedd el a haza életét, töröld el alkotmányát, sorozd be a legénységet, de legalább vitéz tábornokaink életét kíméld meg, hass oda szövetséges társadnál, hogy azokat a kik katonákkal harcoltak, ne vesse oda martalékul a bakó inasoknak, ne már azért sem, mert ime a fegyver használata nélkül hódolnak meg, pedig 30—40 ezer ember tehetne ám még egy kis kárt akár az oroszoknak, akár az osztrákokban.“

Szenteljük meg e napot, szabadságharcunk végső katasztrófájának gyásznapját, már csak azért is, mert szerintünk csak az a nemzet méltó az életre, mely dicső multjának meseszerű hozományait egész kegyelettel őrzi, mely a balsorsnak a multban lesújtott csapásaiból is hasznos tanulságot képes meríteni, mely a haj-

dani nagyság emlékezetének verőfényében nagy tettekre hevül s vezérszerepet vitt nagy embe-
reinek még botlásait is javára tudja fordítani.

1849. augusztus eleje már a nemzeti haladoklás bus képét tárja fel előttünk. A lelkesedés, melynek talaja oly buján termé a hazát védő hősöket, már ekkor kezdett szárnyalólvott madárként alászállani, a pártoskodás kezdé a maga végzetes hatalmát nemzetünk bomló soraiban érvényesíteni; a szabadságlángra gyújtó riadója kezdett a hattyudal mélabus dallamába átolvadni. A jobbak lelkére kezdett ama lidércnyomás alászállani, melynek vad ökölcspásai csak jelzői voltak a később bekövetkezett nemzetdermedési, néppsz-tulási gyászos eseményeknek. Dicsőségünk egé-nek ragyogó csillagait az absolutismus szürke felhői kezdék már akkor ellepni.

Augusztus 9-kén volt a temesvári csata, végső lobbanása a magyar katonai vitézségnek, melynek a tulnyomó erő ellenében a csatát elkellett vesztenie. A temesvári veszteség és vereség a remény végső szikráját is kioltotta. A kormány akkor Aradon volt, s Görgeyvel együtt arról tanácskoztak, hogy micsoda feltételek alatt tegyék le a fegyvert a muszkának. Paskevics a feltételekről tudni sem akart, ő határozottan azt akarta, hogy a magyarok föltétlenül hódoljanak meg. Görgey, hogy az alkudozást az oroszoktól elfogadhatólag, megtehesse, minden polgári és katonai hatalmat magára ruháztatni kívánt. — Kossuth és miniszterei engedve a szomorú kényszerűségnek, augusztus 11-kén nyílt ülésben a kormányzatról lemondtak.

Még az nap este két végzeteljes kiáltvány jelent meg Arad várában, az egyiket Kossuth Lajos kormányzó intézte a nemzethez. Nincs az a bus harangzó, még a halálharang méla titkos zokogása sem oly lehangoló, mint e kiáltvány szózata, Memnon szobra ez, melyben dicsőségünk napjának leszámoló sugarai zokognak. Azt mondja Kossuth e kiáltványban, nincs többé remény, hogy az egyesült osztrák és orosz nagy hatalmasságok ellen, az önvéddelem harcát sikerrel folytathassuk, azért: „Magam s a miniszterium nevében a kormányról lelépek, s addig míg a nemzet, a maga hatósága szerint másképp intézkednék, a legfőbb polgári s katonai kormányzati hatalmat Görgey Arthur tábornok urra ruházom. Megvárom tőle, s azért az isten, a nemzet s a história előtt felelőssé teszem, hogy ezen hatalmat legjobb tehetsége szerint szegény hazánk nemzeti államéletének megmentésére, javára, s jövőjének biztosítására fordítandja.“ — „Az igazság és kegyelemistene legyen a nemzettel! Aradvárban augusztus 11. 1849. Kossuth Lajos kormányzó.“

Kossuth kiáltványából kétségtelenül kiviláglik, hogy a fegyverletételre nézve Kossuth és Görgey között, semmiféle megállapodás nem jött létre, s Görgey egészen a maga saját felelősségére cselekedett akkor, midőn fegyvereit Paskevics s Rüdiger hadoszlopai előtt feltétlenül lerakta.

A másik kiáltvány Görgeyé, mely így kezdődik: „Polgárok! Magyarország ideiglenes kor-

mánya többé nem létezik. A kormányzó s a miniszterek hivatalaikról önként lemondtak s én a katonai főparancsnokság mellett ideiglen a polgári főhatalmat is átvettem. Polgárok! a mi súlyos körülményeink között a hazáért még tehető, mindent meg fogok tenni harczczal, vagy békes uton, miként a szükség fogja parancsolni, s minden esetre oly módon, hogy a már annyira megfeszített áldozatok könnyítessenek, az üldözések, kegyetlenségek, gyilkolások megszüntetessenek.“ Mily szép szavak ezek Görgeytől, mily nagy kár, hogy csak pusztá üres szavak, maradtak. — Görgey sem harczczal sem békés uton nem tett a hazáért semmit; harczczal nem is tehetett már akkor a rendszeresen kiéhezett demoralizált sereggel; békés uton annyit tett meg, hogy alkudozott az oroszokkal, de hogy nem valami komolyan, mutatja az, hogy a fegyvert feltétlenül is lerakni elhatározta, de csupán az oroszok és nem az osztrákok előtt. Így szól Rüdigerhez, orosz tábornokhoz intézett levelében: „Siessen ön, ha a további vérontásnak elejét venni akarja, a fegyverletétel szomorú tényét, a legrövidebb idő alatt, de oly módon lehetőségessé tenni, hogy az csak Ó felsége az orosz császár hadai előtt menjen végbe. Mert ünneppélyesen kijelentem, hogy készebb vagyok egész hadtestemet egy kétségbe esett harczban, legyen az bármilyen túlnyomó erő ellen, megsemmisíteni, mintsem hogy az osztrák hadak előtt feltétlenül rakjam le fegyvereimet. Én holnap, augusztus 12-én Világosra, holnapután augusztus 13-án Borosjenőre, 14-én Bélbe megyek sereggemmel, mit a végett közlök önnel, hogy ön az osztrák s az én seregem közé vonulhasson, s engem bekerítsen és amattól elválasszon.“ — „Határtalan nagybecsüléssel vagyok Ó-Aradon 1849-iki augusztus 11-én Görgey Arthur s. k.“

Tehát, a mely napon azt igéri kiáltványában Görgey a nemzetnek, hogy harczczal, vagy békés uton mindent elfog követni a nemzet javára, ugyan azon a napon ir az orosz tábornoknak a feltétlen meghódolásra; katonai hiúságnál egyébrek nem tartjuk azon nyilatkozatát, hogy fegyvereit az osztrák hadak előtt feltétlenül semmi szín alatt nem fogja lerakni.

Feltétlenül rakni le a fegyvert két szövetséges közül akármelyik előtt, egyforma gyalázat s a katonai becsülettel ellenkezik. Henczi Budán más leczkét adott a katonai jellemtanból. — Feltétlenül adni meg magát oly dicső diadalmak után, szerintünk gyávaság, s még tábornokai érdekében is csak annyit mond Rüdigerhez intézett fentebbi levelében: „Elég lenne talán, ha én magam esem áldozatul.“ Vagy mért nem közölte a tábornokokkal, hogy feltétlenül kell a fegyvert lerakni, tehát mentse ki-kis saját életét a mint tudja, s miként a kormányzó és a miniszterek a magokét hála isten megmentették.

Emlékezem, midőn augusztus 12-én Világosra mentünk, mi katonák a fegyverletételről még ekkor nem tudtunk semmit. Ugy délután egy óra tájban értünk oda. Alig heveredtünk le, midőn Görgey tábornokával zászlóaljunk elé érkezett s dikezőzni kezdett s körülbelül így

szólt, amit én saját füleimmel hallottam: „Temesvárnál hadseregünk szétszórtott, egyedül mi állunk még fegyverben, az egyesült két hatalmasság hadaival a háborút tovább nem folytathatjuk; legokosabb a mit tehetünk, ha a császár magasztalt nagylelkűségében bízva, a fegyvert letevesztjük s békén hazamegyünk; különben ha valakinek van ennél jobb hazamentési terve, szívesen meghallgatom.”

Ezzel sarkantyuba kapta lovát és elvágta; ezt a rövid siri beszédet mindenütt elparentálta. — Ekkor már tudta mindenki, hogy hányat ütött az óra. Ekkor már a lelkek titkos sejtelmében kezdett felvonulni Arad fölé a boszúállásnak ama sötét fellege, melynek vilámai dicső tábornokaink életét szívünk örök fájdalmára kioltották, azon tábornokokét, kikről Csepely Pál barátom oly melegen emlékezett meg e lapokban.

A fájdalom, mely ekkor erőt vett lelkünkön, csak azért nem írom le, mert leírhatatlan. A kinek voltak valaha szép reményei, és azok egy napon egyszerre mind meghiusultak. — A kinek volt valaha egy kedves otthona, és az kegyetlenül feldulatott. — A kit valaha a lelkesedés sasszárnyai felvittek ama szédítő magaslatokra, melyeken csak a szabadságnak s dicsőségnek szabad járni, s onnan most egyszerre a gyalázat és megsemmisülés örvényébe kénytelen alá hullani. — Kinek homlokára egykor a dicsőség fénysugarai ragyogtak, s most a gyötrelmek tövis koszorúját hordozza. Ezeknek lehet csak fogalmuk, a mi fájdalmainkról.

Es még is oly jól esik e gyásznapról megemlékezni, mint jól esik a gyászolónak ha kedvese sirhalmán merenghet. Kettő von e sirhoz: az egykori élet, s a feltámadás reménye. Kettő von minket e naphoz: nemzetünk dicsősége, s egy szebb jövő kedves reménye. A szebb jövő reménye a dicső múlt emléjéből szívja a legédesebb tápnedveket.

Polgártársak! ne felejtsetek ezt soha.

Pereszlényi János.

Gróf Zichy Jenő levele gróf Károlyi Gyulához.
a hazai iparpártoló mozgalom érdekében.

Székesfehérvár, július 30.

Kedves Barátom!

Kiállításunk bevégezve. Annak már csak utónapjait éljük. Szép és sikerült volt. Semmiből 30.000 frtnyi plus és még az általam Budapest fővárosának a jövő kiállítás számára odaajándékozott összes szekrények és állványok (testvérek között megérnek 10.000 frt.); ez oly rezultátum, mely annál inkább meglepőbb, mert a kiállítás külső tekintetében is kielégítette még a kényesebb igényeket is. Nous avons fait tout cela rondement, minden pazarlás és minden fukarkodás nélkül! Életemnek két és fél évét szenteltem ez ügynek, nem gondolva sem a lenézéssel, sem a guny-

nyal és mosolylyal. Még akkor sem jöttem ki a konceptusomból, a midőn egy itteni lap úgy szólt rólam, hogy: „a mi bolond grófunk reánk akarja uszítani a hazai összes ipart, és elvesztetni iparosainkkal azon esekélyt, a mit eddig bírtak” s így tovább:

Nem gondoltam vele. Célom kivolt tűzve, és azt szem elől nem vesztve, meg voltam győződve, hogy habár merész volt vállaltam, azért teljes sikert fogok aratni! S így volt. Mert az igaz akarat a becsületes munkával párosítva mindig győz. Vouloir c'est pouvoir! És a bolond grófot most dicsőítik... A mikor kételkedtek erőmben, a midőn kigunyoltak, nem gondoltam és nem törődtem ósárlóimmal és most, hogy dicsőítenek, nem veszem el a sok tömjén közepette a fejemet! Örvendek és meg vagyok hatva az összes nemzet elismerése által, de többet ér ennél azon egyedül megnyugtató érzés, hogy kötelességemet teljesítettem, hogy becsületesen megtettem, a mi esekély erőmtől kitélt! De azért egy succésusért még elbizakodva nem szabad lenni. Nem szabad, hogy az más legyen rédm nézve, mint serkentés újabb és újabb munkálkodásra!

Csak hogy mindig egyedül dolgozni egy kissé bajos, majdnem lehetetlen.

Szegény boldogult Széchényi Istvántól egy reggel azt hallottam, hogy: a ki tul becsüli erejét, az számár, a ki pedig erejét föl nem ismeri, és föl nem használja, az gyáva! Drasztikus kifejezés, de igaz.

Végkére csak úgy gyarapszik egy nemzet, ha annak minden egyes tagja a maga ereje szerint dolgozik, s így rója le az emberi társadalom iránti kötelességének reá eső részét. S minthogy azon munka, melybe ez őszszel akarok még belekezdeni és melyhez az előmunkálatokat már most készítem, hazánkra nézve még százszorta nagyobb és fontosabb, mint a mielő volt a befejezett orsz. kiállítás, szükséges, hogy körülmézem barátaim és jóakaróim (bár vajmi gyéren vannak.) sorát és azon kérdést, illetőleg a közjót, e szegény agyon-parlamentizált nemzetünk nevében azon kérést intézzem hozzájuk: akartok-e velem jönni, segíteni e szegény ország számtalan bajainak orvoslásán. Hiszen mi mindnyájan edes hazánk gyermekei vagyunk, és ha rajta segítünk, magunkon is segítünk!

Csak hogy azt ne képzelje senki, hogy pusztá szóval, szép frázissal lehessen egy országot megmenteni. Munkálkodni és áldozni kell ott, nem pedig beszélni. A beszédhez — nem mondom, hogy nem értek, de ehez nincsen kedvem, ahhoz csak a kényszerűség vezet! De dolgozni és áldozni igen is tudok és fogok mindig tudni, annyit a mennyit elbírok és néha talán még többet is annál.

A szép frázis ölte meg hazánkat és megvallom őszintén, a mikor egy ilyen frazzórral találkozom, megszáll a bizalmatlanság. Azt hiszem mindjárt: meg akar esalni...

Senki oly nagy bolondja nem volt a „nagy hazafiaknak” mint én Valamennyi 1861-iki, 65-iki, 68-iki országgyűlési hazafias szónoklatokat dagadó kebellem hallgattam végig, minden szavukat szinaranyknak vettem! Csupa hazafiság, önzetlenség. Csupa Cato! Quelles illusions, et quelles desillusions! A java, mert volt köztük egy pár, a ki csakugyan úgy gondolt is, a hogy szólt, mint pl. Dessewffy Emil, Kazinezy Gábor, Deák Ferencz, a java — mondom — elhullott és maradtak a... stb.

Szegény hazám!

Gondolj vissza edes Gyulám azon napokra, miket szegény Széchényi István mellett töltöttünk kint, Döblingben. Emlékezzél intő szavaira és ne hadd el-

magad, ne hadd nemzetedet! Végkére gyemekkori barátok, közel rokonok, tanulóársak, utazótársak valánk együtt! Kihez szólnak most, egy nagy, hazafias munka megkezdése előestéjén, ha nem Hozzád!

Nemzetünk — bármennyire hangoztassa is egy pár „nagy hazafi” a demokracia legszelebb értelemben felfogott elveit — arisztokratikus érzelmi nemzet. A szerep kiosztásánál a magyar arisztokracziának jutott a legnemesebb vezérszerep. És bár sajnos — az ifjabb nemzedék nagyon is elfajzott, eltörpült, elnémetesedett és elfrancozódott, úgy mégis mindenek dacára — ha látja a nagy tömeg, — hogy valamelyikünk igaz magyar szellemben indulva, egy becsületes országot, közhasznu munka teljesítésében fáradozik, azt készek azonnal támogatni a legőszintebben, és — a mi fő — önzetlenül!

Hidd el, nemzetünk zöme roppant sok józan észszel, itélettel és emberismerettel bír. Nincs az a vizsgáló bírő, a ki oly hamar felismerné a swindlert, mint a mi legegyszerűbb — iparosaink. Ellenben az őszinte hazafias érzületből eredő igaz szó — reájok döntő hatással bír. Nemes faja ez nemzetünknek és mint ilyen kész minden nemes és jóért hevülni, és azt minden tőle kitelhető módon pártolni.

Nem akarom soraimat tulságos hosszúra nyújtani. Megunhatnád. Pedig az unalom és neveltségesség a két legveszedelmesebb ellenségünk. Röviden kimondom, hogy én kereskedelmünk és iparunk, nemkülönbön gazdasági viszonyaink teljes és gyökeres átalakításának eszméjén dolgozom, és eziránt egy rendszeres tervezetet fogok az őszre előterjeszteni.

Tudom, hogy nagy, óriási a vállalat, de hát én úgy tartom, ha akad egy pár becsületes igaz hazafi, akkor, de csakis akkor megmérkőzhetünk vele. És ha az eredmény nem is leend talán azonnal észlelhető, úgy áldani fog a késő utókor, mert többet tettünk száz parlamentnél, mert megmentettük a hazát saját maga elől, saját magának. Megóvtuk a végenyészettől! Megmentendjük vagyoni bukásának elhárítása által nemzeti jellegét és megvetettük ez által későbbi időkre függetlenségi alapját.

Ez feladatunk. Ni plus, ni moins!

De ehez névleges és tényleges segélyre van szükségem, másokra — pro prima intrada — nem gondolhatok, mint gyemekkori bajtársaimra.

Ott álltok Ti, még mindketten intakt, tisztán és becsületesen. Én régi elveimhez hű maradvam méltó vagyok hozzájuk, úgy mint Ti ketten hozzám! A mit Károlyi Gyula, Széchényi Béla és Zichy Jenő igazán akarnak, a hol minden tettüket és szavukat semmi más nem fogja vezényelni, mint az igaz és önzetlen hazafiai igyekezet: azt az ország felkarolja és azt — habár küzdve — (hiszen küzdelem csak az igaz élet és nem is szép a győzelem küzdelem nélkül) győzelemre vezetendi!

Ez meggyőződésem.

Olvasd el kétszer is e leveletem és aztán felelj igaz, őszinte barátodnak:

Zichy Jenő.

U. i. Ha megmondta és megígérted nekem, hogy téltenségedből kibontakozva hozzám akarsz csatlakozni, akkor a tervezet részleteit egész terjedelemben közlendem veled. Széchényi Bélát — úgy tudom — októberre várják vissza. Addig tedd el ezt a levelet, és aztán majd közöld vele. Reája okvetlen számítok. Gróf Széchényi István fiának ily országos mozgalomból, a hol állami létünk és fönmaradásunk forog szóban, nem szabad kimaradnia. Én most 10 napra családom körébe utazom Ischlbe stb.

TÁRCZA.

Az abderiták története.

Wieland C. M. regénye.

Fordítja Teveli Varga József.

— Mutatvány. —

(Folytatás.)

Negyedik fejezet.

A vizsgálat folytattatik, és átalakul a szépség fölötti vitára, melyben Demokritus ugyancsak kimelegszik.

Hallgatni — néha bölcsesség; de még sohasem oly nagy, mint bizonyos emberek velünk elhitetni akarják, kik maguk is akkor legbölcsőbbek, mikor hallgatnak.

Ha az okos ember látja, hogy gyermekekkel van dolga, miért vélne magát sokkal okosabbnak, hogysem velők a maga módja szerint beszélgesse?

Én ugyan (mondá Demokrit az őt körülvevő kíváncsi társaságban) elég őszinte vagyok bevallani, hogy mindabból, amit réám fognak, hogy láttam légyen, semmit sem láttam: de azért ne gondolják, hogy szárazon s vizen tett hosszú utazásaim közben semmi új sem fordult volna elő, ami önök tudvá-

gyát vagy kíváncsiságát ki ne elégíthetné. Higgyék meg nekem, hogy fordultak elő oly dolgok, melyek önök előtt még csudálatosabbnak látszanak, mint azok melyekről szó volt.

Ezen szavakra a szép abderai hölgyek közeledtek és csucsozták szájukat s füleiket. Ezek aztán utazott férfiú szavai, kiálta fel Wanst, a rövid, vastag tanácsos ur. Azon elhatározás közben, hogy majd tudós tanácsos urunk alapos megjegyzéseket s utbagazításokat fog tenni, homlok redői kisimulának, mintha csak azt akarnák mondani: mondjon aztán Demokrit, amit akar.

Voltam egyszer egy országban: elkezdé Demokrit, hol az otlétet már az első három négy nap alatt annyira megszerettem, hogy abban magamnak az örökéletet kívántam.

„Én Abderából még ki sem mentem, mondá a tudós tanácsos; mert mindég azt képzeltem, nincs a világon olyan hely, hol jobb sorsom lehetne, mint Abderában. Én is úgy vagyok ezen országgal, mint ön azzal, ahol önnek oly jól tetszett; szívesen lemondok az egész világról, ha örökké Abderában élhetek! — Hanem hát miért tetszett önnek csak három négy napig abban az országban oly igen nagyon, s miért nem maradt ott?”

Azt mindjárt meghallja. Képzelen egy rengeteg országot, melyben hegyek, völgyek, erdők, halmok és ligetek az örökös tavasz és ősz uralma alatt a legkellemesebb módon váltakoznak, mindenütt, merre csak körülnézünk, pompáznak a legszebb dísz- és kéjkertek: minden beültetve, bevetve, megöntözve, minden virázkik s tenyészik; mindenütt az örökös zöld és a legfrisebb árnyék, egész erdők tele a legszebb gyümölcsfákkal, datola, füge, citrom, narancs minden ápolás nélkül tenyészik épugy, mint Thráciában a tölgy, babér és jázmin berkek; Amor és Cythera e kedves virágja nem tüskebokron terem, mint nálunk, hanem nagy fákon, sűrű bokrokban és domboruan felvirágozva pompázkik, mint szép polgártársaink keblei —

(Ezt Demokrit nem jól mondotta; és a jövőben más elmesélőnek intésül szolgálhat, hogy a társaságban körülnézzen, mielőtt ilyforma komplementumot merészelné mondani, és még akkor is, ha a legjobban le volna reá kötelezve. A szép hölgyek kezeikkel eltakarták szemüket s pirultak. Mert szerencsétlenségükre a jelenlevők közt egy sem volt, ki ezen hízegő hasonlítást magára vehette volna.)

— és ezen kies berkek, folytatá Demokrit, számtalan sokféle madarak gyönyörű énekével élénkítve,

Milyen hátra vagyunk!

Majdnem keserű irigység lepett meg bennünket, mikor nemrég a soproni írói és művészi körnek Eszterházára tett kirándulásáról közölt tudósítást olvastuk a „Sopron“-ban.

Szent Kleofás! — gondoltuk magunkban — ebben a németajku városban csak egy néhány értelmű magyar ember képezi a magyar elemet, a magyar nemzetnek mintegy utó-védét, és ez a néhány intelligens magyar, egyetértve, egymással kezefogva mégis oly diszes s tetterős írói s művészi kört képes alakítani, minővel hazánk legtöbbszörösebb magyar városai sem dicsekedhetnek, mely kitűnő tudományos s írói tehetségek mellett kiváló művészi erőket képes kebeléből felmutatni; mely a magyar kultúrának díszére váló s idegenek előtti tekintélyét emelő tevékenységet képes kifejezni; mely azonban kívül, hogy a közönséget a tudományok s művészetek gyönyöreiben részelteti: magának is tud e prosai életben költői, kellemes, vig napokat teremteni.

Ha nem kellene e jeles egylet iránt őszinte elismerésünkkel adózunk; ha tudnánk reá a legkevésbé is irigykedni; úgy leginkább ezen legutóbb említett szerencséjéért irigykednénk reá.

Pedig ez még nem minden ami irigységet költöhetne bennünk! Ott láttuk, hogy hazánk főurainak egyike, minő előzékenységgel nyitotta meg ezen magyar írók s művészek előtt palotája termeit s mily vendégszeretőleg látta őket asztalánál s ezenkívül Sopronmegye színe java, közbirtokossága mily örömet vegyült a másutt lenézett magyar írók és művészek mulató körébe s mily készséggel tett nekik udvarias szolgálatot!

Szent Kleofás! mikor fogunk mi itt ebben a tisztá (?) magyar Győr városban és megyében ehhez hasonló tapasztalni?

Hiszen van minálunk egész legio intelligens magyar ember. Van vagy 60—70 főből álló tanári testületünk, van mintegy 50 ügyvédünk, ugyanannyi vagy több megyei-, városi-, törvényszéki-, járásbírói- s egyéb állami- s magántisztviselőnk, mintegy 25 orvosunk stb. Van továbbá polgáraink s bájos polgárnőink közt számos zene- és énekművész, kikből egy egész orchestrumot állíthatnánk elő.

Nálunk sem hiányzik tehát semmi ahoz, hogy egy tekintélyes írói s művészi kört szervezzünk s a tudomány és művészetek gyönyöreiben állandóan s akár nyakig fürdőjünk — csak az egyetértést!

Sokszor volt már alkalmunk azon erkölcsi indokokat fejtegetni, melyek egy ily kör felállítását követelik, szavaink azonban mindenkor elhangzottak a pusztában, minél fogva nincs kedvünk többé borsót falra hányni.

Mihaszna is emlegetnők az erkölcsi érveket, ha nincs irántok erkölcsi fogékonyság?

Hiszen anélkül is, hogy szemükbe kellene mondanunk, önként beláthatja minden polgára városunknak, aki saját félszékének a világ előtti tekintélyére

ád valamit, hogy kulturális viszonyainkat nem a legkedvezőbb színben tünteti fel a körülmény, miszerint míg minden csip-csup mezővárosban létez már legalább egy dalárda, egy zene-egylet, egy műkedvelő társulat, addig nálunk mind ebből semmi sem létezik. Évek óta nem gyönyörködhetünk a legszebb zenében: a karének észt és érzelmeket nemesítő hangjaiban; cigány zenét kívül évek óta nem hallunk más zenét s így fogalmunk sem lehet a műzenéről. Hátrább vagyunk e tekintetben mint bármelyik provinciális kis város s hátrább vagyunk mint voltunk ezelőtt tíz évvel, midőn azzal dicsekedtünk, hogy Győrnek van az országban legjelesebb zene-egylete.

De mihaszna soroljuk ezeket az erkölcsi érveket elő, mikor ugysem érti meg senki.

Nem tehetünk tehát egyebet, mint csak sóhajtozni a felett, hogy mi ily írói és művészi körrel nem rendelkezünk s ennél fogva minden magasabb s műveltebb élvekből ki vagyunk zárva.

Mennyire előmozdítaná egy ily kör városunk műveltségét, mily jótékony hatással lenne az izlés nemesítésére, a társadalmi viszonyok kedvezőbbé tételére?

Mennyire előmozdítaná városunkban a humanismus ügyét. Egy jól szervezett műkedvelő társulat, dalárda, zene-egylet jótékony célú előadásai által mennyi anyagi segínyt szerezhetne a nőegyletnek, a Fröbelkertnek, kisdévedegyletnek, a városi szegény alapnak stb. Hiszen Győr város polgárainak legfőbb erénye a jótékony adakozás. Mennyire ki lehetne ezen jótékony hajlamot a közönség megterhelése nélkül aknázni, koronkinti dal- és zene-előadások által? A humanismus kárára azonban ezt nem tehetjük, mert nincs se műkedvelő-, sem zene-egyletünk.

És mily kedves oasis lenne egy ily kör sivár társadalmi életünkben. Városunkban, el lehet mondani, nincs semmi társas élet, leginkább pedig az intelligens osztály van kizárva a társas érintkezés élvezetéből. Unalmában nem tud, főleg nyári hónapokban hova lenni, sehol nem találhat igényeinek megfelelő művelt életet, kénytelen szét szóródva, otthon unatkozni, vagy sörödégekben keresni szórakozást. Mennyire másként lenne, ha össze tartva, egymást igyekeznének szórakoztatni, azt a szellemi s művészi tehetséget, melyet közölünk számosan paragon heverni engednek, kölesön fejében közjóra bocsátanak s így magunk erejéből a magunk körébe is szerezhetnénk magunknak jutányosan kellemes órákat s más művelt városok intelligens osztályának példájára rendezhetnénk magunknak ebben az unalmas nyári évszakban is kellemes összejöveteleket, kirándulásokat stb.

Lennének tehát egy alakítandó írói és művészi körnek az erkölcsi hasznokon kívül anyagi előnyei is, lehetne a kört úgy szervezni, hogy ténykedésében az „utile cum dulci“ egyesülhetne.

S hol lehetne ily kört — a szükséges tényezőket tekintve — könnyebben felállítani mint Győrben?

Hanem... mi még hátra vagyunk attól, hogy a műveltebb társadalmi igényeket megértsük s reájok adjunk valamit. 2. r. r.

Meghívás.

A győri önk. tüzoltó-egylet f. 1879. évi augusztus hó 16-án az egyleti „segélyalap“ gyarapítására a „szöllőfűrt“-hoz címzett kerthelyiségben kettős hangverseny, tánc- és tűzijátékkal egybekötött nagy

népünnepélyt

rendez, melyre a n. é. közönséget tisztelettel meghívja a rendező bizottság nevében

Pántz József,
b. elnök.

Kezdeté esti 7 órakor.

Belépti díj személyenként 30 kr. Urak a tánczért külön 40 krnyi díjat fizetnek. Tüzoltó és védőr egyenruhában nem fizet. Megjegyeztetik, miszerint a n. é. közönség részére ezuttal külön meghívók kibocsátatni nem fognak.

Végül a t. hölgyek felkértenek ezen ünnepélyen a legegyszerűbb öltözékben jelenni meg.

Napi hírek.

— Figyelmeztetjük olvasóinkat gr. Zichy Jenőnek gr. Károlyi Gyula (István)-hoz, a hazai ipar emelése érdekében írt s mai lapunkban egész terjedelmében közölt levelére. A nemes gróf e levelben annyi szépet s jót ígér, hogy szinte regenerálva látjuk már nemzetünket s felvirágozva anyagi helyzetünket. A német lapok, köztük az „Alte Presse“ s a „Pester Lloyd“ is mókáznak, a szerintők nagy hangokon, s gúnyosan kritizálják az előre híresztelt szép terveket. A sógorok azonban nem tudják, hogy a mit magyar ember ígér azt meg is szokta tartani. Hisszük hogy gr. Zichy nem fog egyedül maradni a nagy vállalatban s Győrött is leszünk egynéhányan, kik erőnköz képest támogatni fogjuk. Előre tehát isten nevében!

— Honvéd laktanya lesz városunkban. Mint értesültünk, a 73-ik honvédszázalaj parancsnoksága átiratot intézett sz. k. Győr város hatóságához, melyben felhívja, hogy egy honvédszázalaj elhelyezésére szükséges helyiségek, illetőleg laktanya felállításáról intézkedjék. A laktanyának 1881-ik évi január 1-ére készen kellene lenni, úgy hogy azon napon a honvédség által birtokba vehető legyen. Tekintve, hogy egy honvédszázalaj elhelyezése városunkat nem csak élénkítené, hanem anyag forgalmának is jelentékeny lendületet adna; tekintve tovább, hogy az új katona beszállásolási törvény szabványai által ily laktanyák felállítása a hatóságra nézve inkább előny, mint teherrel jár: reméljük, hogy városunk hatósága s képviselője nem fog ezen felhívásra ismét elutasító

és ezernyi-ezer tarka-barka papagájokkal tömve, melyek színei a napfényben a szemet kápráztatták, a legnagyobb gyönyört nyújták. Hol is tánczolhattak volna a gráciák kellemesebben és kecsesebben, mint a csörgedező patakok partjai s forrásai mellett, ott, hol a rövid sűrű fű a legélénkebben zöldel, liliom és jáczint s még tizezerféle sokkal szebb virágok, melyeknek a mi nyelvünkön neve sincs, szabadon virulnak, s a körüléget kéjes illattal betöltik?

A szép abderai hölgyek — mi már előre látható volt — képzelődési képessége sem fokozódott csekélyebb fokra, mint a férfiaké; és a rajz, melyet Demokrit elöttük tartott, anélkül, hogy legesekelebb roszra is gondolt volna, sokkal nagyobb szerű volt, hogy sem azt kis lelkeskedéssel végig hallgathatták volna. Némelyike csupa kényelemből egész hangosan felfohászkodott; némelyeken észre lehetett venni, mintha azon kéjes illatokat, melyek phantasiájokban elöttük lebegtek, szájjal és orral beszíni iparkodtak volna; a szép Juno fejével hátra sülyedt a pamlag vánkosára, szép nagy szemeit csak félig nyitá ki, s magát észrevétlen a forrás virágos partján, rózsas- s citromfák alatt pihenni képzelte, melyek ágaiából az ambrailat felhőként ömlött rája.

Valami édes érzelmek szelid elkábultságába esve, épen szunnyadozni kezd: midőn egy ifjut, szépet mint Bachus, s csinosat s csábítót, mint Ámor, lábaihoz borulni észre vesz. Felegyenesedik, hogy a kedves alakot, minél jobban színről-színre láthassa, s oly szépek s gyengédnek találta, hogy azon szavak, melyekkel a vakmerőt sujtani akarta, ajkain elhalának.

És mit gondol, folytatá Demokrit, hogy nevezik ezen csodaszép országot, melynek minden szépsége, melyeket felőle mondhattam, valódi szépségének még csak árnyékát sem képezik? Lássák ennek neve Aethiopia, ép azon ország, melyről tudós barátom Wanst tanácsnok ur hiszi, hogy szörnyetegekkel van benépesítve, kik ily szép országra nem méltók. Hanem valami, mit ő, mint igazat utánnam bárkinék is elmondhat, az: hogy egész Aethiopiában s Libiában, (amellét, hogy ezen országokat sok különböző népek lakják) egy ember sincs, ki orrát ne ott hordozná, hol mi, kinek ne épen annyi szeme s füle volna, mint nekünk, elég az ahhoz —

Egy nagy sohaj, ép olyan, mint mikor az öröm és fájdalom által sajtoltt szív szabadulást érez, emelte a szép abderitáné keblét, ki mig Demokrit beszédét folytatá, abban az álomban, melyben mi lesben

tartottuk, oly körülményekbe jutott, melyekben a szív, ez vagy amaz mód szerint a legélénkebben részesül. Miután a jelenlevők nem tudták, hogy a jó hölgy Abderától néhány száz mértföldnyire egy aethiopiai rózsafa alatt a legédesebb kéjes illatok tengerében uszott, ezernyi új madártól a szerelem gyönyöreit énekelni hallá, ezernyi tarka-barka papagáj repkedését látá, hozzá még egy szöke fűrtös piros ajku ifjut a lábainál is szemlélt — igen természetes, hogy az említett nagy sóhajt mindenki ámulattal fogadta. Senkisé fogta fel, hogy Demokrit utolsó szava oka lett legyen ily hatásnak. Mi baja ennek, Lysandra? kérdék az abderitánók egyhangulag, iránta mintegy aggodalmukat kijelentve. A szép Lysandra, ki abban a pillanatban magához jött, elpirult s biztatá őket, hogy semmi baja sincs. Demokrit, ki észrevette, hogy mi történt, biztosítá, hogy néhány percz alatt a friss levegőn minden jól lesz; hanem elhatározta magában, hogy ennek utána efféle rajzokat csak egy színnel fog festeni, mint a thraciai festők. Igazságos Isten! gondolá magában, mily képzelő erejük van ezen abderitánóknak!

(Folyt. köv.)

választ adni, akkor mikor Pécs város közgyűlése legközelebb egy honvéd barakk tábor felállítására érdekesnek tartott 80,000 frtot megszavazni.

— **A Népünnepélyen**, melyet derék tüzlő-egyletünk, rokkantjai javára f. hó 16-án rendezni szándékozik, számosan készülnek megjelenni. Tüzlő-egyletünk meg is érdemi, s más részről kötelesség is, hogy a t. közönség iránta minden kínálkozó alkalomkor rokonszenvét s pártolását jelét tanúsítsa. A közönségnek élesznie kell a derék tüzlőkban az önteláldozás lángját, mert csak így igényelheti, hogy ők is lelkesülten fogják oltani a polgártársaik vagyona felett kitört lángokat. Óhajtjuk tehát, hogy a szombati ünnepélyen minél többen találkozhassunk s polgártársaink inkább akkorra takarítsák meg szórakozásra szánt idejüket s pénzüket!

— **A Limbeck kávéházban** mult héten a megyei tisztikarra vonatkozólag tett nyilatkozatai folytán Kis Sándor urat a megyei közigazgatási bizottság, mint hallottuk, f. hó 11-én tartott gyűlésében hivatalától ideiglenesen felfüggesztette, s az ügy végleges elintézését a f. hóban tartandó rendkívüli közgyűlésre halasztotta.

— **Győr város képviselő testülete** által a „Rábaszabályozó társulat”-tól kiállított ármentesítési tervek feletti jelentéstétel végett kiküldött bizottság a f. hó 6-án tartott rendkívüli közgyűlésen beadta jelentését, mely a következőleg hangzik:

„A Rába, Rába és Marcal szabályozása s következők teljesítésével vitessék keresztül: 1. Hogy a város belterületén árterbe eső részek, az esetleges gátszakítás alkalmával is az azok körül emelendő töltések által biztosítottassanak, mely feltételt életbevágó fontosságúnak tartjuk, mert e nélkül az árterben fekvő belsegek tulajdonosait végpusztulás fenyegeti. 2. Hogy a Rába árszapoló esaternájának feneké, mely 2 m. méretemagasságnak felel meg, lehetőleg felebb emeltessek, s a szelvény kiegészítése e helyett szélességben pótolassék; továbbá, hogy ezen esaterna felső torkolata kimélyítés ellen csapos karózáttal láttassék el. 3. A Rába balparti belvizek levezetésére az újáróeszei ugynevezett első hidnál zsilip építtessék. 4. A főtervényben foglalt azon munkálatok, melyek mentesítési szempont alá nem esnek, elbágyassanak. 5. Fenntartjuk a kivételnél még ezután felmerülhető kérdések elintézésé körül esetleg szükségesnek mutatkozó kivanalmainknak annak idejében előterjesztését. Végre 6. Kérjük a kormánybiztos urat, hogy a magas kormánynál kieszközölje, miszerint az Győr várost mint az alsó torkolat közvetlen közelében lévő terület birtokosát a szabályozási költségek fedezésében, méltányos arányban hozzájárulásával támogatni méltóztassék.”

— **Folyóink most folytonosan** apadnak, még az idén nem volt oly kis vízállásunk, mint jelenleg; most meg az lesz a baj, hogy a szerföltött kis vízállás gától fog hatni a gabnaszállításra.

— **Leszkier Henrik** aranyműves (belváros Kazinezy utca 119. sz.) mult hétfőn lakójától nagyobb, némelyek állítása szerint 10000 frt értékű állampapírost ellopván, megszökött. Rendőrségünk rögtön nyomozni kezdé, mindaddig azonban eredmény nélkül.

— **Hymen.** Raab Soma, a győr-sopron-ebenfurti vasut hivatalnokja tegnap este váltott jegyet Freund Ida urhölgygyel. Áldás a frigyre.

— **Hirdető közönségünk** joggal panaszt emel nálunk aziránt, hogy falragaszaikat, amint nagy költség árán kifüggesztik város szerte, azonnal le is tépik bizonyos csavargók. Ezt a rendőrség megakadályozhatná, ha kissé jobban érdeklődnek a közönség igényei iránt.

Gyümölcs tolvajok. Piacunkon alig látni gyümölcsöt, az a kevés és silány gyümölcs is, mely a kofák kosarában ritkaság képen itt ott közszemlére ki van állítva, méreg drága vagyis drága méreg. Nem csuda tehát, ha tisztelt proletárjaink, kiknek uri pusztusa a gyümölcs élvezetet nehezen nélkülözi, egy kis falmászás vagy ajtó betöréstől sem kimélik becses idejüket s erejüket, hogy ezen luxust, t. i. a gyümölcs élvezetet ott is hol nem ők ültették a fát, maguknak megszerezzék. A napokban számos kertbetörésről hallottunk, mely alkalomkor a tolvajok nem csak a tulajdonosok által nagy gonddal ápolt s védett, még éretlen gyümölcsöt rabolták el, hanem a fákat is vandal módon letördelték. Czélszerű lenne, ha rendőrségünk ezen vad pomológusokra kettős gonddal rá lesne, s őket exemplarisán megfenyitné. A város lakossága is jót mivélne, ha e tekintetben kezére járna a rendőrségnek s a gonosz egyéneket feljelentené.

— **A „Kikeriki” is** szíves megemlékezni városunkról. Utóbbi számában ugyanis egy carrikaturát hoz, „Königl. Freistadt Raab.” felirattal. Sokáig vizsgáltuk, hogy hol van ebben a „witz” mig végre rátaláltunk, hogy az egész witz abban áll, hogy a beküldő portréje a kép oldalán a lámpa alatt élet-híven van előtűntetve.

— **Színészeink állása** Komáromban egy óra ismét biztosítva van, amennyiben az újra nyitott bérlet épenséggel nem mondható kedvezőtlennek; most már valahogy csak kihúzzák a holt ideny hátralevő napjait.

— **A „Magyar Iparosok Lapja”** 7. száma következő tartalommal jelent meg: Gróf Zichy Jenő levele gróf Károlyi Gyulához a haza iparpártoló mozgalom érdekében. — A budapesti kiállításról. Tekintettel egy „Országos Iparosház” létesítésére (Csepregy Jánostól). — Az ipartörvény hiányairól. I. (Obermayer Lajos). — Iparügyi levelek Németországból. (Flanckendorff Otmár). — Magyar iparosok külföldön. — A vidékről. — Házi kincstár. (Hasznos tanácsok iparosok számára.) — Találmányok. — Ajtók és ablakok összeállítása szögek és csapok nélkül (Krausz és Krevczik szabadalma). — Belföldi hírek. — Külföldi hírek. — Közérdekű kérdések és feleletek. — Munka és üzlet. — Szerkesztői üzenetek. — Tárcza: Az „Augsburger Allgemeine Zeitung” a székesfehérvári kiállításról. A „Magyar Iparosok Lapja” előfizetési díja: negyedévre 1 frt 50 kr., félévre 3 frt. (Kiadó hivatal: sugárút 49.) Ezen jelesen szerkesztett szaklapot ismételve melegen ajánljuk iparosaink figyelmébe és pártolásába.

Különfélék.

— **Gr. Andrassy Gyula**, mint bécsi és bpesti lapok egyhangulag közlik, beadta lemondását. A „B. C.” félhivatalos lap ugyan megezáfolni törekszik ezen hírt: a mai bécsi lapok azonban fenn tartják ebbeli közlésüket, sőt némelyek azt is állítják, hogy a király ő felsége már el is fogdta a lemondást.

— **A VII. nemzetközi gabnavásár** Bécsben f. hó 25. és 26-án tartatik meg. A nemzetközi bizottságnak győri tagja Weidman Adolf. Résztvevők 33 1/3% mérsékelt menetdíj kedvezményébe részesülnek.

— **Szerajevó** f. hó 8-án csaknem teljesen leégott. A város legszebb s legtehetősebb többnyire keresztény- és zsidó-polgároktól lakott részén közel 1000 ház és raktár égett le, 20000 ember maradt hajléktalanul; a kárt 100 millió forintba becsülik. A tűz állítólag spiritussal vigyázatlanság következtében támadt; valószínű azonban, hogy a mohamedánok szították. Király ő felsége 10000 frtot, Rudolf koronaherceg pedig 1000 forintot ajándékoztak azonnal a mindenütt megfosztott tűzkárosultak élelmezésére.

— **Rendjel-statisztika.** Az egész földön összesen 154-féle különböző rendjel létezik, melyekkel 51 uralkodó boldogítja alattvalóit. Olyan halandó, ki mind a 154 rendjellel bírna: nincs; magának a német császárnak is csak 88-féle rendjel ékesíti mellét, tehát csak mintegy felével bír az összes rendjelekből. Az egyes államok rendjeleik számát tekintve a következő rendben sorolhatók elő. Bajorország: 13; Spanyolország: 13; Poroszország: 12; Ausztria: 9; Oroszország: 8; Nagy-Britannia: 7. Brazília, Olaszország, Portugal, Svéd- és Norvégország mindegyik: 6. Hessen, a Pápa és Szászország mindegyik: 5; Holland, Württemberg, Sziam mindegyik: 4; Bádén, China és Törökország: 3; Belgium, Dánia, Perzsia: 2; végre Anhalt, Birma, Branschweig, Cambodga, Franciaország, Görögország, Havai, Honduras, Japán. Monaco, Montenegro, Nicaragua, Oldenburg, Sachsen-Weimar, Sanmarino, Szerbia, Tunis, Románia, Venezuela és Waldeck egy-egy rendjellel bírnak. Vannak még fél rendjelek is, például a két Lippe, két Mecklenburg, Schwarzburg közösen bírnak egy rendjelet egyre tehát fél rendjel esik; Az Ernest rendjellel pedig Altenburg, Coburg és Meiningenre egy harmadrész rendjel esik.

Győri gőzfürdő apácza-utca 28. szám alatt.
Gőzfürdő nyitva reggel 6 óratól déli 1 óráig.
Kádfürdő „ „ 6 „ egész estig.

Közgazdaság.

Feljegyzése

a szab. s kir. Győr városa piacán 1879-ik évi augusztus hó 9-ik napján különféle gabona, eledel és ital árának.

N e m e	Leg-nagyobb		Leg-kisebb	
	frt		kr.	
	frt	kr.	frt	kr.
Buza (tisztá . . . . .)	9	20	8	80
közönséges	8	60	8	20
kétszeres	—	—	—	—
Rozs	5	—	4	60
Árpa	6	—	5	60
Zab	3	50	3	10
Kukoricza	3	80	3	40
Köles	4	—	3	60
Bab	6	—	5	60
Burgonya	2	50	2	10
Széna (két lovas kocsi	16	—	8	—
(100 kilogramm	2	—	1	—
Bor, egy hektoliter	14	—	6	—
Mund . . . . . Nr. 3	21	—	—	—
Zsemlye . . . . . Nr. 4	20	—	—	—
Kenyér . . . . . liszt, 100 kilogr.	19	—	—	—
Barna	18	—	—	—
Zsupp, 10 kilogramm	—	10	—	—

Behozatal:

Buza	1227 hektoliter	Kukoricza	127 hektoliter
Rozs	1533 „	Köles	183 „
Árpa	4322 „	Bab	225 „
Zab	3514 „	Burgonya	226 „

Piaczi árak 1879. augusztus hó 9-éről.

100 kilogrammonként. Fehér liszt 21 frt — kr. Közönséges liszt 19 frt — kr. Zsemle-liszt 20 frt — kr. Dara 24 frt — kr. Tehén-vaj 95 frt. Árpakása jobb-féle 20 frt. Árpakása közönséges 18 frt. — 1 kilogrammonként. Marhahús 58 kr. Borjúhús 48 kr. Birkahús 40 kr. Disznóhús 56 kr. Zsír 72 kr. Fehér liszt 21 kr. Közönséges liszt 19 kr. Zsemlye-liszt 20 kr. Dara 24 kr. Apró árpakása 20 kr. Közönséges árpakása 18 kr. Tehén-vaj 1 frt 5 kr. Fehér házi kenyér 14 kr. Közönséges kenyér 12 kr. Törött só 14 kr. Örlött só 16 kr. Irós-vaj 60 kr. Svájci sajt 40 kr. Közönséges sajt 30 kr. Csuka 40 kr. Ponty és harcsa 60 kr. Aszalt szilva 30 kr. Bécsi borsó 22 kr. Közönséges borsó 12 kr. Bécsi lencse 22 kr. Közönséges lencse 12 kr. Köleskása 9 kr. Bab 8 kr. Mak 30 kr. — Egy liter. Tej 25 kr. Édes tej 8 kr. Közönséges fehér bor 30 kr. Közönséges vörös bor 40 kr. Közönséges sör 20 kr. Borocet 16 kr. Égett bor 80 kr. Rozs-palinka 40 kr. Slivovicza 60 kr. — 1 klg. zöld káposzta 16 kr. 1 klg. savanyu káposzta 0 kr. Tojának párja 4 kr. — Kemény fának 4 □ métere 17 frt. Lagy fának 4 □ métere 9 frt.

Kövérliba párja 5 frt. Soványé 2 frt 50 kr. Kóvér rézsa párja 1 frt 60 kr. Soványé 1 frt — kr. Nagy csirke párja 80 kr. Kirantani való csirke párja 40 kr. Nyarsmalacz 1 frt. 30 kr.

A bécsi értéktőzsde 1879. augusztus 12-én.

Magy. vasuti kölcsön	111.90
„ sorsjegy „	102.10
„ aranyjár. kötv.	78.79
„ földteherm. „	86.75
Erdélyi „	84.75
Szőlődezmavált. „	90.—
Osztrak államadósság papírban	66.85
„ „ ezüstben	68.65
„ „ kisorsolással 1860. á 500 ft	125.50
„ „ „ 1860. „ 100 ft	128.25
„ „ „ 1864. „ 100 ft	158.50
„ „ „ 1864. „ 50 ft	158.25
Cs. kir. arany	54.85
8 frtos „	9.29
100 márka	57.10

Meteorologiai jegyzetek.

Hó — nap	H ő m é r ő			Légsúlymérő			Időjárás
	Reaumur	milliméterekben	milliméterekben	Reaumur	milliméterekben	milliméterekben	
	6. 6.	12. 6.	9. 6.	6. 6.	12. 6.	9. 6.	
augusztus 9	+16	+22	+19	756	754	755	Borus
„ 10	+16	+22	+17	756	755	755	Esős
„ 11	+13	+20	+17	757	756	756	Borus
„ 12	+13	+23	+17	756	756	756	Borus

Vizállás a Rábán augusztus 12-én:

7' 11" (apadás.)

Gőzhajó-járás:

Győrből indul Budapest felé délelőtt 11 órakor.
„ „ Bécs felé este 7 „

Vasuti menetrend.

Indulás	óra	perc	Érkezés	óra	perc
Győrből Bécsbe reggel	5	17	Győrből Bécsbe reggel	8	58
„ „ délután	4	26	„ „ este	7	53
„ Ujszőnyre dél el.	11	20	„ Ujszőnyre délután	12	54
„ „ este	10	16	„ „ éjjel	11	19
„ Kis-Czellre d. e.	11	—	„ Kis-Czellre d. u.	1	08
„ „ d. u.	5	44	„ „ este	8	50
„ Sopronba reggel	5	45	„ Sopronba délelőtt	9	40
„ „ délután	4	53	„ „ este	8	56

Megérkezők Győrött:
Bécsből d. e. 10.50, este 9.56. Sopronból d. e. 9.45, este 9.19.
Szőnyből regg. 4.57, d. u. 3.56. Kis-Czellből r. 8.30, d. u. 4.10.

Felelős szerkesztő: Dr. Karika Antal.